

menské patřilo dnes do muzea – všechny ty zpráchnivělé obřady naučené od muzejních fremenů.

Fremenská věrnost přiměla Ulota mlčet, ačkoli si plně uvědomoval, že je ztracen. Krásná ukázka starobyklých ctností, a vlastně dost žalostná, když žádný z běžců nevěděl o hodnotách, které napodobovali, nic víc, než co se naučil z knih a Ústní historie.

D-vlci běželi těsně za Ulotem, obrovské šedé postavy, v kohoutku skoro tak vysoké jako člověk. Dychtivě skákali a kňučeli, hlavy měli zvednuté a oči upřené na svou kořist, v měsíčním světle dobře viditelnou.

Ulot zachytil levou nohou o kořen a skoro upadl. To mu dodalo novou sílu. Vyrazil prudce vpřed a získal na své pronásledovatele snad celou vlčí délku. Mával rukama. Hlučně dýchal otevřenými ústy.

D-vlci nezměnili tempo. Byly to velké stříbrné stíny, míhající se těžkými zelenými vůněmi lesa. Věděli, že vyhráli. Nebylo to pro ně nic nového.

Ulot znova klopýtl. Zachytil se za stromek a pokračoval v dýchavičném útěku, lapal po dechu, nohy se mu chvěly, jak se bouřily proti těm nárokům. Na další zrychlení už nezbývalo sil.

Jeden z D-vlků, velká samice, nadběhla Ulotovi zleva. Prudce zahrula a skočila mu do cesty. Velké tesáky se zaryly do Ulotova ramene a on zavrával, ale nepadl. K lesním vůním se přidal pronikavý pach krve. Menší samec se mu zakousl do pravého boku a Ulot konečně s výkřikem klesl. Smečka se na něj vrhla a jeho křik náhle a se strašlivou konečností umkl.

D-vlci se nezastavili a nezačali se krmit. Pokračovali v pronásledování. Jejich čenichy pátraly v lesní půdě i v těkavých váncích ve vzduchu, hledaly teplé stopy dvou ještě běžících lidí.

Další běžec v řadě se jmenoval Kwuteg, což bylo na Arrakis staré a vážené jméno, jméno z časů Duny. Jeden z jeho předků býval v síci Tabr Místrem destilátorů, ale to už byla víc než tři tisíce let stará minulost, v kterou mnozí přestali věřit. Kwuteg běžel dlouhými kroky vysokého, štíhlého těla, které se pro podobnou námahu

zdálo dokonale přizpůsobené. Dlouhé černé vlasy mu vlály a odhalovaly orlí rysy. Stejně jako jeho společníci měl na sobě černý běžecský oblek z hustě pletené bavlny. Ten odhaloval práci jeho hýždí a šlachovitých stehien, hluboký a pravidelný rytmus dechu. Jen jeho tempo, které bylo na Kwutega viditelně pomalé, prozrazovalo, že si poranil pravé koleno při zlézání té umělé propasti, která chránila Citadelu, pevnost Božského imperátora v Saríru.

Kwuteg slyšel Ulotovy výkřiky, vzápětí náhle a hrozivé ticho a pak nové poštekávání pronásledujících D-vlků. Snažil se zahrnat obrázek dalšího přítele, kterého zabili Letovi obludní strážci, ale představivost byla silnější. Kwuteg v duchu proklel tyrana, ale neplýtl dechem na to, aby kletbu vyslovil. Ještě zbývala šance, že se mu podaří dosáhnout útočiště řeky Idaho. Kwuteg věděl, co si o něm myslí jeho přátelé – dokonce i Siona. Vždycky byl znám jako konzervavec. Už jako dítě si šetřil energii až na chvíli, kdy ji mohl nejlépe uplatnit, hromadil si rezervy jako lakomec.

Bez ohledu na zraněné koleno zvýšil rychlost. Věděl, že řeka je blízko. Jeho zranění už překonalo fázi utrpení, byl to teď stálý plamen, který naplňoval palčivostí celou nohu a bok. Kwuteg věděl, kolik vydrží. Věděl také, že Siona bude skoro u vody. Ona byla nejrychlejší běžkyní z nich ze všech, ona nesla zapečetěný balíček a v něm věci, které ukradli z pevnosti v Saríru. Kwuteg se při běhu soustředil na ten balíček.

Zachraň to, Siono! Znič ho tím!

Kwutegovi proniklo do vědomí dychtivé kňučení D-vlků. Byli příliš blízko. V té chvíli pochopil, že neunikne.

Ale Siona musí uniknout!

Riskoval pohled zpátky a uviděl, že jeden z vlků se k němu blíží ze strany a chce mu odříznout cestu. Uvědomil si, jaký mají plán útoku. Když vlk blížící se ze strany skočil, Kwuteg skočil také. Mezi ním a smečkou byl teď strom. Nejbližšímu vlkovi se vyhnul, popadl ho oběma rukama za zadní nohu, a aniž by se zastavil, rozehnal se chyceným vlkem jako cepem, až

ostatní uskočili. Když zjistil, že ten tvor není tak těžký, jak čekal, jeho tělo se skoro zaradovalo nad tou změnou pohybu. Mával svým živým kyjem po útočnicích v dervišském tanci a srazil dva z nich s rozbitými lebkami k zemi. Ale nemohl se bránit na všechny strany. Štíhlý samec se mu vrhl na záda a povalil ho na strom. Kwuteg pustil svůj kyj.

„Běž!“ vykřikl.

Smečka se na něj vrhla. Kwuteg chytil do zubů hrdlo štíhlého samce a hryzl s poslední špetkou zoufalé síly, která mu ještě zbyla. Do obličeje mu vystříkla vlčí krev, oslepila ho. Kwuteg se odkutálel, aniž věděl kam, a padl dalšího vlka. Část smečky se změnila ve štěkající, zmatené skákající dav, někteří se obraceli proti vlastním zraněným. Ale většina se dál soustřeďovala na kořist. Zuby rvaly Kwutegovi hrdlo z obou stran.

Siona také uslyšela Ulotovy výkřiky a pak nezaměnitelné ticho následované poštekáváním smečky, jež se pustila do dalšího pronásledování. Naplnil ji takový hněv, až měla pocit, že vybuchne. Ulotota k tomuhle dobrodružství přizvali pro jeho analytické schopnosti, proto, že dokázal z několika úlomků poskládat celek. Právě Ulot, který vytáhl z batohu nezbytné zvětšovací sklo, prozkoumal ty dva zvláštní svazky, které našli spolu s plány Citadely.

„Myslím, že je to šifra,“ řekl tehdy Ulot.

A Radí, chudák Radí, první z jejich týmu, kdo zemřel... Radí řekl: „Nemůžeme si dovolit tu váhu navíc. Zahod' je.“

Ulot namítal: „Nedůležité věci se takhle neschovávají.“

Kwuteg se přidal k Radimu. „Přišli jsme pro plány Citadely a ty máme. Tohle je moc těžké.“

Ale Siona souhlasila s Ulotem. „Já je ponesu.“

To ukončilo spor.

Chudák Ulot.

Všichni věděli, že je nejhorší běžec týmu. Byl pomalý ve většině věcí, ale jasné uvažování se mu nedalo upřít.

Dá se mu věřit.

Ulotovi se *dalo* věřit.

Siona ovládla hněv a využila jeho energie k tomu, aby zvýšila rychlost. Kolem ní se v měsíčním světle míhaly stromy. Vstoupila do té bezčasé prázdnoty běhu, kdy už nezbyvá nic než pohyby, než tělo, které dělá to, co je naučeno dělat.

Muži ji považovali za krásnou, když běžela. Věděla to. Dlouhé tmavé vlasy měla pevně sepnuté, aby ji nešlehalo při prudkém běhu. Obvinila Kwutega z pošetlosti, když odmítl udělat totéž.

Kde je Kwuteg?

Vlasy neměla stejné jako on: měly tu tmavě hnědou barvu, která se někdy zaměňuje s černou, ale není doopravdy černá; vůbec se nepodobaly Kwutegovým.

Jak už si tak geny občas zahrávají, měla Siona stejné rysy jako jeden z jejích dávno mrtvých předků: jemně oválný obličej a plná ústa, bystré, ostrážité oči nad malým nosem. Její tělo léty běhání vyhublo, ale mužům kolem vysílalo silné sexuální signály.

Kde je Kwuteg?

Vlčí smečka utichla, a to ji polekalo. Chovali se tak, než dostali Radiho. Stejně to bylo, když dostali Setusea.

Říkala si, že to ticho může znamenat i něco jiného. Kwuteg byl také tichý... a silný. Zdálo se, že mu zranění příliš neublížilo.

Siona ucítila v prsou bolest, zárodek budoucího lapání po dechu, které z dlouhých kilometrů tréninku tak dobře znala. Pod tenkým černým běžeckým oblekem jí stékal po těle pot. Vysoko na zádech nesla batoh s jeho nedocenitelným obsahem zapečetěným tak, aby do něj nepronikla voda z řeky, která ležela před ní. Myslela na plány Citadely, které tam byly složeny.

Kde Leto schovává svou zásobu koření?

Musí to být někde v Citadele. Musí. Někde v těch plánech bude stopa. Melanž, koření, po němž touží Bene Gesserit, Gilda i jiní... ta cena za to riziko stála.

A ty záhadné svazky. Kwuteg měl v jedné věci pravdu. Riduliánský krystalový papír je těžký. Ale sdílela Ulotovo vzrušení. V těch řádkách šifer je skryto něco důležitého.